

задъ и тѣ се тѣкулваха на килимѣтъ съ престорени пи-
съци. Тия нрави бѣха доста приятни на императрица Еф-
росина, която не можеше да търпи надутия и строгъ це-
ремониалъ на своитѣ предшественици. Докато по времето
на Исакъ Ангелъ, Влахерна гъмжеше отъ монаси, ясно-
видци и поети, сега, при брата му Алексей III, византий-
скиятъ дворъ бѣ препълненъ съ вжжеиграчи, смѣшници,
джуджета, пехливани, танцувачки и остроумни шегаджии.
Ефросина чувствуваше мълчаливото недоволство на мъжа
си къмъ безбройнитѣ ѣ увлѣчения и разсипничества и
трѣпнейки предъ избухването на гнѣва му, се мъчеше да
го развлича съ безкрайни забави. Така се бѣ загубила мѣр-
ката между дѣлникъ и празникъ, между нощъ и день,
между строгъ церемониалъ и разгулность.

Дори напоследъкъ Ефросина бѣ намислила да направи
новъ Хиподромъ въ самия палатъ на Влахерна, където
щѣха да се състезаватъ само юноши отъ най-знатнитѣ се-
мейства, въ присѣтствието на двора и приближенитѣ му.
Това щѣше да стане презъ време на сватбата на дветѣ ѣ
овдовѣли дъщери, които щѣха наскоро да бждатъ пов-
торно омжжени. За да стоятъ тия млади жени още подъ
вдовишко було, причината бѣ само една: вѣчното несъ-
гласие между Ефросина и Алексей кому да ги дадатъ.

Алексей искаше да си вземе за зетѣве знатни западни
князе и крале. Докато жена му предпочиташе мѣстни ро-
мейски велможи, но млади и приятни момци, които да
бждатъ избрани по волята и влѣчението на дъщеритѣ имъ:
Ирина и Анна.

Въ този день щѣше да се обяви тържествено годежа
на бившия български велможа Иванко, новиятъ патриций
Алексей, съ внучката на императора — Теодора.

Едно следъ друго влизаха въ залата за пиршеството
най-знатнитѣ Константинополски семейства, следвани отъ
глумавитѣ закачки на главния евнухъ. Изведнажъ всички
впериха очи къмъ вратата.

На прага се бѣ явилъ младъ мъжъ, съ високъ и сна-
женъ ръстъ, съ руси коси, слизащи до раменетѣ. Челото
му бѣ привързано съ лента отъ сребриста коприна. На